

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce:

T. R.

zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Kulhánkem
sídlem Na Cihelnách 9, Jaroměř

proti

žalovanému:

První náměstek policejního prezidenta
se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 11. 4. 2017, č. j. PPR-2552-7/ČJ-2015-990131

takto:

- I. Rozhodnutí Prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 11. 4. 2017, č. j. PPR-2552-7/ČJ-2015-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, Mgr. Lukáše Kulhánka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým první náměstek policejního prezidenta (dále jen „žalovaný“) zamítl podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“), odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ve věcech služebního poměru ze dne 17. 12. 2014, č. 4311/2014, jímž byla podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru s odkazem na § 54 a § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru zamítnuta žádost žalobce k proplacení neodůvodněně nařizovaných přesčasových hodin za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, kterou žalobce vykonal v letech 2010 až 2012.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

1. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nedodrželi povinnost uloženou v § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, tedy zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Namítal rovněž, že žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně vychází z nesprávného právního posouzení věci a jsou proto rozporná s dikcí § 181 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru.
2. Žalobce namítal, že zákon o služebním poměru nezná další důvody k nařízení služby přesčas, než jsou uvedeny v § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Přestože každá služba zajišťovaná bezpečnostním sborem je významná a důležitá, má být tato služba zajišťována v rámci základní doby služby, protože je zabezpečována nikoli výjimečně, ale jedná se o běžné úkoly, které jsou v tomto konkrétním případě zajišťovány 1. a 2. oddělením Inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti v Praze Ruzyni. Žalobce dále uvedl, že služba přesčas mu byla nařizována z důvodu nedostatečné personální obsazenosti obou zmíněných oddělení, tedy nedostatku příslušníků k zajištění základního chodu služby. Kdyby se skutečně jednalo o výjimečný stav, kdy neočekávaně nepřijde do služby více policistů, nebyla by příslušníkům pravidelně nařizována služba přesčas po dobu několika let. Počet systemizovaných služebních míst musí být stanoven tak, aby nebylo nutno nařizovat službu přesčas při každé zákonem předpokládané nepřítomnosti příslušníků ve službě. Uvedl, že o nikoli výjimečném nařizování služby přesčas svědčí také počty příslušníků, kterým byla v jednotlivých dnech služba přesčas nařizována. Například dne 25. 4. 2011 byla služba přesčas nařízena 22 příslušníkům. Svědčí o tom také počet dnů, v nichž byla služba přesčas nařizována, kdy například v měsíci září 2011 byla nařizována ve dnech 1., 5., 6., 10., 11., 17., 18. a 21. celkem 60 příslušníkům. Žalobci byla vždy nařízena služba přesčas s tímto odůvodněním: „Nařízena práce přesčas v důležitém zájmu zajištění služby ICP – hlídkové služby, plynulého odbavování v 1. oddělení“. Žalobce namítal, že uvedené odůvodnění je v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2012-41, dle kterých má služební funkcionář v přiměřeném rozsahu vymezit konkrétní důvody pro nařizování jednotlivých služeb přesčas. Poukázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný na 13 stranách uvádí příklady nepřítomnosti příslušníků ve směně, které měly odůvodňovat nařízení služby přesčas v jednotlivých dnech. V těchto popisovaných příkladech se však podle žalobce ani náznakem nejedná o případy uvedené soudem v citovaném rozsudku, tedy o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru.

3. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
4. Žalovaný ve vyjádření ze dne 5. 6. 2017 nesouhlasil s podanou žalobou. Žalovaný nejprve s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že při posouzení žádosti o proplacení služby přesčas do limitu 150 hodin v roce je nutno vycházet z rozboru podmínek, za kterých byla služba přesčas nařízena. Teprve po posouzení konkrétních okolností, za nichž byla služba přesčas nařízena, lze učinit závěr, zda byla nařízena v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný zdůraznil, že pokud se do služby nenadále dostaví méně příslušníků, než byl plánovaný a nezbytný počet, je nařízení výkonu služby přesčas jinému příslušníkovi v důležitém zájmu služby, tedy v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť je reakcí na mimořádné a aktuálně vyvstalé situace. Uvedl, že Policie České republiky je povinna zajistit, aby úkoly stanovené jí zákonem byly plněny včas a kvalitně. Zdůraznil, že řádná i přesčasová služba vykonávaná na dotčeném útvaru bude vždy směřovat k plnění úkolů, které jsou tomuto útvaru svěřené příslušnými právními předpisy. Prvek mimořádnosti, který odlišuje běžný výkon služby od nařízeného výkonu služby přesčas v důležitém zájmu služby, je nezbytné nacházet v okolnostech, za nichž byly svěřené úkoly plněny. Uvedl, že důležitý zájem služby lze spatřovat v náhlém ohrožení splnění úkolu výjimečně nastalými překážkami, kterými mohou být kumulace nepřítomností jiných příslušníků.
5. Žalovaný následně konstatoval, že v posuzované věci byla převážným důvodem výkonu služby přesčas žalobcem kumulace nepřítomností několika příslušníků v jeden den, přičemž tato nepředvídatelná a mimořádně nastalá kumulace nepřítomností jiných příslušníků představovala mimořádnost situace. Uvedl, že důvody nařízení služby přesčas žalobci podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru jsou zároveň podloženy absencemi jednotlivých příslušníků z důvodů, které samy o sobě nemohl služební funkcionář předvídat. U každého dne, kdy žalobce sloužil přesčas v důležitém zájmu služby, byl proveden rozbor dílčích absencí ostatních příslušníků ve službě. Žalovaný zopakoval, že důvodem nařízení služby přesčas byla nepředvídatelná kumulace nepřítomností, přičemž tyto nepřítomnosti byly zpravidla samy o sobě neočekávané. Žalovaný dále konstatoval, že harmonogram jednotlivých služeb se v souladu s § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru vytváří v kalendářním měsíci, který předchází měsíci, v němž může vyvstat potřeba služby přesčas. Pokud tedy příslušníci např. požádají o určení dovolené v mezidobí od provedení plánu služeb na daný kalendářní měsíc do doby skutečného vykonání služby, jedná se o dovolenou dopředu nepředvídatelnou a není již možné na tuto situaci reagovat a nahradit nepřítomného příslušníka jiným příslušníkem, který by konal řádnou službu. Žalovaný dále odmítl tvrzení, že na útvaru žalobce panuje personální podstav. Dodal, že služba přesčas není nařizována pravidelně a při jakékoli absenci jiného příslušníka, ale jen v mimořádných případech. Žalovaný shrnul, že příslušní služební funkcionáři dostali své povinnosti a v případě žalobce zjistili a doložili důvody nařízení každé hodiny služby

přesčas. Po posouzení těchto konkrétních důvodů následně dospěli k závěru, že je lze podřadit pod důvody výkonu služby přesčas v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 a § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru. Konstatoval, že požadavky vyplývající z rozsudků správních soudů tak byly v posuzované věci reflektovány, když služební funkcionáři uvedli ve svých rozhodnutích konkrétní důvody vykazující mimořádnost, pro něž byla služba přesčas žalobci nařízena. Uzavřel, že s ohledem na § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru lze konstatovat, že žalobce již za vykonanou službu přesčas podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru služební příjem obdržel a další mu nenáleží.

6. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

7. Žádostí ze dne 9. 5. 2014, doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 14. 5. 2014, požádal žalobce o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas, nařízenou mu bez právního důvodu v období roků 2010 až 2012.
8. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 12. 2014, č. 4311/2014, byla podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru, s odkazem na § 54 a § 207 odst. 1 téhož zákona, uvedená žádost žalobce zamítnuta, přičemž k zamítnutí žádosti o proplacení neodůvodněně nařizovaných přesčasových hodin za nařízenou službu přesčas konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v kalendářním roce od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 a od 1. 1. 2011 do 31. 1. 2011 došlo z důvodu, že marně uplynula promlčecí lhůta dle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru.
9. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí dále konstatoval, že policisté zařazení na Inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti Praha-Ruzyně se mimo jiné podílí na zabezpečení ochrany vnější hranice Schengenského prostoru v součinnosti s Evropskou agenturou pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie (agenturou FRONTEX) a dále na plnění úkolů při ochraně civilního letectví před protiprávními činy. Lze mít za to, že se jedná z hlediska služebního zákona a zákona o Policii ČR o plnění úkolů v důležitém zájmu služby. Uvedl, že důvody k nařízení služby v důležitém zájmu služby nejsou striktně vymezeny a musí být posuzovány případ od případu. Žalobce v roce 2011 vykonal celkem 80 nařízených hodin služby přesčas (ve dnech 28. 2., 20. 4., 21. 4., 15. 6., 16. 6., 27. 7., 24. 8., 17. 9., 30. 9., 24. 10., 28. 10., 22. 11., 25. 11. a 11. 12.), za které požaduje služební příjem. Správní orgán I. stupně uvedl, že tato služba přesčas nepřekročila rozsah 150 hodin v kalendářním roce a byla nařízena z důvodů výjimečnosti zapříčiněné nastalými překážkami, kdy příslušníci nemohli nastoupit do výkonu služby. Za období roku 2012 byla žalobci nařízena služba přesčas v celkovém rozsahu 45,5 hodin (ve dnech 26. 1., 18. 5., 22. 7., 19. 9., 24. 9. a 9. 11.). Uvedl, že rovněž tato služba přesčas nepřekročila rozsah 150 hodin v kalendářním roce a byla taktéž nařízena z důvodů výjimečnosti, zapříčiněné nastalými překážkami, kdy příslušníci nemohli nastoupit do výkonu služby. U každého dne přitom uvedl důvod, pro kterou byla přesčasová služba nařízena (nepřítomnost konkrétních příslušníků a důvod jejich nepřítomnosti). Správní orgán I. stupně uzavřel, že na základě rozboru shromážděných písemných podkladových materiálů v dané kauze bylo jednoznačně prokázáno, že služba přesčas byla žalobci nařizována v důležitém zájmu služby dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru za uvedených podmínek, které nastaly. Žalobce byl s důvody nařízení služby přesčas seznámen a akceptoval je. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

žalobce nemá nárok na doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby.

10. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 11. 4. 2017 žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Vyšel z analýzy přesčasových hodin, plánů služeb, WEB – evidence přítomností a nepřítomností, dokladů o nařízení služby přesčas, žádostí o poskytnutí dovolené/služebního volna, rozkazů nebo rozhodnutí služebního funkcionáře a vyjádření služebního funkcionáře. Podrobně v rozhodnutí popsal důvody nepřítomnosti konkrétních policistů ve dnech, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas. Uzavřel, že ve všech případech došlo ke kumulaci nepřítomností jiných příslušníků ve službě. K případům, kdy bylo určeno čerpání dovolené, uvedl, že plány služeb vedoucí příslušník vytváří do 25. dne předchozího měsíce, před měsícem, ve kterém má být služba vykonána. Požádal-li tedy příslušník o dovolenou po 25. předchozího měsíce či v měsíci, kdy dovolenou čerpal, jednalo se o dovolenou dopředu nepředvídatelnou; k takovým situacím docházelo ve většině přezkoumávaných případů. K námitce žalobce, že dle výpisu z aktualit ze dne 4. 1. 2012 je zřejmé, že II. oddělení bylo nedostatečně personálně obsazeno, žalovaný uvedl, že žalobce vykonával službu přesčas zejména na I. oddělení. Na druhém oddělení vykonal službu přesčas dne 18. 5. 2012, tedy pouze v jednom případě z celkových 20 případů služby přesčas. Žalovaný uzavřel, že služba přesčas byla žalobci nařizována v souladu se zákonem o služebním poměru, neboť docházelo ke kumulaci nepřítomností příslušníků.

IV.

Posouzení žaloby

11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
12. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
13. Žaloba je důvodná.
14. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
15. Podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru *„[p]říslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.“*
16. Podle § 54 odst. 2 zákona o služebním poměru *„[j]estliže bude vyhlášen krizový stav podle zvláštního právního předpisu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, lze příslušníkovi nařídit po dobu krizového stavu a nebo po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu službu přesčas i nad rozsah stanovený v odstavci 1.“*
17. Podle § 54 odst. 3 zákona o služebním poměru *„[z]a službu přesčas se podle odstavců 1 a 2 považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn. U příslušníka s kratší dobou služby v týdnu se za službu přesčas nepovažuje služba, která nepřesahuje základní dobu služby v týdnu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

18. Podle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru „[p]říslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Ve služebním příjmu ředitele bezpečnostního sboru a jeho zástupce je přihlédnuto k veškeré službě přesčas.“
19. Podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru „[p]říslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.“
20. Podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru „[z]a důležitý zájem služby se považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.“
21. Dle shora citované právní úpravy (§ 54 odst. 1 zákona o služebním poměru) může být služba přesčas v maximálním rozsahu 150 hodin v kalendářním roce nařízena pouze v důležitém zájmu služby. Pokud je za těchto podmínek služba přesčas nařízena, nenáleží příslušníkovi za tuto služební příjem, neboť podle ustanovení § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru je příslušníkovi stanoven služební příjem již s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Ustanovení § 125 odst. 1 citovaného zákona pak upravuje nároky příslušníka v souvislosti se službou přesčas, která v kalendářním roce přesáhne 150 hodin.
22. V posuzované věci bylo nesporné, že žalobci byla v letech 2011 a 2012 nařízena služba přesčas, a to ve dnech popsanych v žalobou napadeném rozhodnutí, která v kalendářním roce nepřesáhla 150 hodin. Spornou otázkou tak bylo, zda žalobci byla tato služba přesčas nařizována v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť v případě, že by tato přesčasová služba nebyla nařízena ze zákonných důvodů, náležely by žalobci nároky jako v případě služby přesčas přesahující 150 hodin v kalendářním roce.
23. Judikatura Nejvyššího správního soudu shrnula podmínky vyplývající z § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, za nichž lze nařídit službu přesčas. V rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015-63, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „[p]latná právní úprava umožňuje nařídit službu přesčas za splnění následujících podmínek: 1) důležitý zájem služby a z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti nařizované služby přesčas, 2) odůvodnění přijetí tohoto opatření, a 3) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce (popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu). Těmito podmínkami je dán předpoklad výjimečnosti a mimořádnosti nařízení služby přesčas. Výjimečnost a mimořádnost služeb přesčas a důležitý zájem služby pak nelze spatřovat v možném nedostatečném personálním obsazení“. V témže rozsudku soud uzavřel: „[S]lužba přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru představuje výjimečné opatření, které umožňuje nařídit výkon služby nad rámec základní doby služby. Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Službu přesčas lze nařídit pouze v důležitém zájmu služby, který je dán jen ve výjimečných případech. Konkrétně se jedná o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru, jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny. Důležitý zájem služby však nelze shledat v dlouhodobém až trvalém nedostatku příslušníků. Není tak možné připustit, aby

tento personální nedostatek byl nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby“.

24. V dané věci správní orgány odůvodnily nařízení služby přesčas žalobci a její soulad s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru kumulací nepřítomnosti jiných příslušníků s tím, že ji nebylo možné předem předvídat a očekávat.
25. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jednotlivé důvody absence příslušníků, které byly správními orgány uvedeny, lze posoudit jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. V napadeném rozhodnutí žalovaného jsou tyto důvody konkrétně rozvedeny, když u každého dne, v němž byla žalobci služba přesčas nařízena, je uveden počet příslušníků, kteří toho dne nebyli ve službě, je uvedeno jejich služební číslo, aby je bylo možné identifikovat, a současně je u každého uveden důvod nepřítomnosti, tedy lze ověřit předvídatelnost této nepřítomnosti. Všechny tyto popsání skutečností pak jsou doloženy listinami, jež tvoří součást správního spisu. Správní orgány ve dnech, kdy žalobci byla nařízena služba přesčas, uvedly u absentujících příslušníků tyto důvody nepřítomnosti: 1) pracovní neschopnost, 2) služební volno z důvodu studia, z důvodu návštěvy lékaře, z důvodu pohřbu, z důvodu dárčování krve, z důvodu uvolnění k výkonu funkce v odborovém orgánu, z důvodu ošetřování člena rodiny, 3) řádná dovolená, 4) školení, 5) ozdravný pobyt, 6) jazykový kurz, 7) zařazení do zálohy činné z důvodů plnění úkolů v rámci mírové mise, 8) vyslání k výkonu jiné služební činnosti.
26. Dle soudní judikatury lze akceptovat pracovní neschopnost jednoho příslušníka a nutnost jeho zastoupení po dobu nepřítomnosti příslušníkem jiným jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1As 183/2015 - 63). V rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017-32, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „[p]racovní neschopnost způsobená zdravotními problémy je nahodilá událost. K pracovní neschopnosti totiž u jednotlivého příslušníka nemusí vůbec dojít a i v případě, že k ní dojde, nelze ji dopředu předvídat.“
27. V případě služební volna je třeba rozlišovat jednotlivé konkrétní důvody, pro které bylo nařízeno. Zákon o služebním poměru upravuje služební volno s poskytnutím služební příjmu (§§ 68 - 75) a služební volno bez poskytnutí služební příjmu (§ 76). V některých případech zákon o služebním poměru upravuje služební volno jako nárokové, konkrétně se jedná o služební volno při překážkách ve službě z důvodu obecného zájmu dle § 68 zákona o služebním poměru, služební volno při důležitých osobních překážkách ve službě dle § 70 téhož zákona a služební volno k účasti na výběrovém řízení nebo k získání dalšího odborného požadavku dle § 72 téhož zákona. V jiných případech je poskytnutí služební volna závislé na rozhodnutí služební funkcionáře, a to konkrétně v případě služební volna při studiu dle § 73 zákona o služebním poměru, které lze příslušníkovi na jeho žádost udělit, a dále v případě služební volna bez poskytnutí služební příjmu podle § 76 zákona o služebním poměru, které lze příslušníkovi poskytnout jen tehdy, nebrání-li tomu vážný zájem služby. Podle § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru je příslušník povinen o poskytnutí služební volna požádat, to neplatí v případě, jestliže mu překážka ve službě podle § 68 odst. 5 písm. c) nebo § 70 odst. 2 písm. a) až f) citovaného zákona nebyla předem známa. Z uvedeného ustanovení je patrné, že již zákon o služebním poměru vychází z předpokladu o nenadálosti a nepředvídatelnosti v případě některých důvodů pro nařízení služební volna. Nemůže-li je předem předvídat příslušník, jehož se týkají, tím

spíše je nemůže předvídat a ovlivnit správní orgán, resp. příslušný služební funkcionář při nařizování služby přesčas.

28. Podstatnou otázkou při hodnocení nařízení služby přesčas z důvodu nutnosti zástupu příslušníka, který čerpá služební volno, je otázka, zda je důvod čerpání služebního volna nepředvídatelný a náhlý, či nikoliv. Pokud příslušník čerpá služební volno z předvídatelného důvodu, tedy z důvodu, o němž ví již s předstihem, není nařízení služby přesčas jinému příslušníkovi v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 27/2017-31).
29. V posuzované věci žalovaný v napadeném rozhodnutí nezbytnost nařízení služby přesčas konkrétně zdůvodnil služebním volnem z důvodu ošetřování člena rodiny [§ 70 odst. 2 písm. f) zákona o služebním poměru], služebním volnem z důvodu návštěvy lékaře [§ 70 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru], služebním volnem při studiu [§ 73 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru], služebním volnem z důvodu účasti na pohřbu [§ 70 odst. 2 písm. h) zákona o služebním poměru], služebním volnem při dárčovství krve [§ 68 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru] a služebním volnem k výkonu funkce v odborovém orgánu [§ 68 odst. 5 písm. e) zákona o služebním poměru].
30. Soud vyhodnotil, že služební volno z důvodu ošetřování člena rodiny a návštěvy lékaře lze akceptovat jako důležitý důvod služby přesčas, neboť tyto události nelze předem předvídat. Příslušník má v těchto případech na služební volno nárok, a to aniž by o něj žádal (viz § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru). Soud dále hodnotil, že služební volno za účelem účasti na pohřbu je nárokovým služebním volnem, nicméně jedná se o událost plánovanou, tedy předvídatelnou, a z toho důvodu není nařízení služby přesčas jinému příslušníkovi za takto nepřítomné příslušníky v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Rovněž služební volno poskytnuté z důvodu výkonu funkce v odborovém orgánu nelze zařadit mezi důvody, které se nedají předvídat; lze naopak důvodně předpokládat, že se jedná o událost předem plánovanou, o jejímž konání je příslušník dopředu včas informován. Rozhodnutí o udělení služebního volna za účelem studia či dárčovství krve je pak zcela v dispozici služebního funkcionáře. Je na něm, aby v případě nepříznivé personální situace žádosti o služební volno z uvedených důvodů nevyhověl. Popsaná absence je předvídatelná, nejde o nenadálou skutečnost, tudíž rovněž v těchto případech absence není nařízení služby přesčas v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru.
31. Soud dále neakceptoval jako důvod opravňující správní orgány k nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru čerpání řádné dovolené. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017 – 32, uzavřel, že „[n]ařizování a čerpání dovolené je zcela běžnou záležitostí, není tedy naplněn požadavek výjimečnosti, který je spojený s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Kdy bude dovolená čerpána, si neurčuje příslušník sám. Čerpání dovolené je natolik běžnou součástí služby u policejního sboru, že je věcí státní správy policie, aby vyřešila personální otázky fungování policie tak, aby jen z důvodu čerpání dovolené u jednoho příslušníka nebyla jinému příslušníkovi nařizována služba přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru placena.“
32. Taktéž v případě vyslání příslušníka na ozdravný pobyt nejde o absenci nepředvídatelnou, kterou by správní orgán nemohl ovlivnit a počítat s ní při rozvrhování základní doby služby. Nárok na ozdravný pobyt v délce trvání 14 dnů v kalendářním roce má dle § 80

odst. 1 zákona o služebním poměru příslušník, jehož služební poměr trval alespoň 15 let. Služebnímu orgánu musí být bez pochyb známo, kolik příslušníků útvaru uvedenou podmínku splňuje a budou tak nárok na ozdravný pobyt v kalendářním roce uplatňovat. Skutečnost, že ozdravný pobyt bude třeba poskytnout, není pro správní orgán žádnou nečekanou událostí. Dobu čerpání ozdravného pobytu určuje služební funkcionář. Nadto zákon o služebním poměru v ustanovení § 80 odst. 6 služebnímu funkcionáři umožňuje, aby v případě překážky na straně bezpečnostního sboru příslušník na ozdravný pobyt nastoupil až v dalším kalendářním roce.

33. Pokud jde o vyslání příslušníka na jazykový kurz či školení, dospěl soud k závěru, že se jedná o předvídatelný důvod nepřítomnosti, tedy správní orgán může s tímto důvodem počítat při plánování služby, a proto tuto skutečnost jako důvod, pro který je možno nařídít jinému příslušníkovi službu přesčas ve smyslu ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru neakceptoval. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyslovil též v rozsudku č. j. 9 As 258/2017-32, kdy uvedl: „[d]le § 38 odst. 1 zákona o služebním poměru lze příslušníka za účelem získání znalostí, dovedností a zkušeností potřebných k výkonu služby vyslat na studijní pobyt. Ze zákonné úpravy je patrné, že správní orgán má možnost uvážení v tom, zda příslušníka na studijní pobyt vyšle či nikoliv. Vyslání na studijní pobyt má správní orgán možnost ovlivnit, nejde pro něj tedy o nepředvídatelnou a neovlivnitelnou okolnost. (...) Vyslání příslušníka na studijní pobyt tak nenaplňuje znak výjimečnosti.“
34. V případě zařazení některých příslušníků do zálohy činné z důvodu vyslání k plnění úkolů v mírové misi Evropské unie (§ 29 odst. 1 zákona o služebním poměru) a vyslání k výkonu jiné služební činnosti je třeba odlišovat, zda o vyslání k výkonu služby do zahraničí služební orgán věděl při zpracování rozvrhu základní doby služby, anebo nikoli. Soud konstatuje, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a ze správního spisu vyplývá, že v projednávané věci nelze vyslání příslušníka na mírovou misi posoudit jako nepředvídatelnou absenci, s níž by služební funkcionář nemohl při plánování služeb počítat. O odvolání daného příslušníka dnem 30. 10. 2011 ze služebního místa u útvaru a jeho zařazení do zálohy činné dnem 31. 10. 2011 totiž bylo rozhodnuto již dne 17. 10. 2011. Výkon služby přesčas z důvodu absence vyslaného příslušníka byl žalobci nařízen na dny 22. 11. a 25. 11. 2011, tudíž se značným časovým odstupem od odvolání vyslaného příslušníka od útvaru. Nad to soud uvádí, že zásadně vysílání příslušníků do zahraničí bezesporu předchází náročná procedura, během níž dochází ke schvalování vyslání konkrétního příslušníka na určitou zahraniční mírovou misi, o čemž zajisté musel být ve značném časovém předstihu zpraven i přímý nadřízený příslušníka. Dále soud zjistil, že spisový materiál neobsahuje žádnou dokumentaci vztahující se k vyslání jednotlivých příslušníků k výkonu jiné činnosti, a nelze proto dovodit, že by vyslání příslušníků k výkonu jiné činnosti představovalo nepředvídatelnou absenci, kterou by služební funkcionář nemohl předem zakomponovat do plánu služeb. Přitom pokud není dohledán důvod nepřítomnosti některého příslušníka, případně nelze určit, zda tato překážka ve službě byla předem známa či nikoli, je nutné postupovat ve prospěch žalobce, neboť je to žalovaný, kdo musí prokázat, že službu přesčas nařídil v souladu se zákonem.
35. Soud shrnuje, že důvodem pro nařízení služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru jsou z uvedených následující důvody – pracovní neschopnost, služební volno z důvodu návštěvy lékaře a služební volno z důvodu ošetřování člena rodiny. Naopak soud neshledal jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas následující důvody – služební volno z důvodu studia, účasti na pohřbu, dárcovství krve, výkonu funkce v odborovém

orgánu, řádná dovolená, školení, ozdravný pobyt, jazykový kurz, vyslání na mírovou misi, vyslání k plnění jiné služební činnosti.

36. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci správní orgány ve všech případech, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas, uvedly jako důvod jejího nařízení kumulaci nepřítomnosti více příslušníků, soud se dále zabýval otázkou, kolik příslušníků v konkrétní den nemohlo nastoupit do služby z důvodů, které dle již uvedeného lze akceptovat jako důležitý zájem služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, a tento počet porovnával s počtem příslušníků, jimž byla v daný den nařízena služba přesčas. Pokud byl počet příslušníků, jimž byla nařízena služba přesčas, stejný nebo nižší než počet příslušníků, kteří nemohli daný den nastoupit do služby z důvodu, pro který je možno pro jejich zástup nařídit jinému příslušníkovi službu přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, pak nařízení služby přesčas žalobci dle citovaného ustanovení bylo v souladu se zákonem, neboť zastupoval příslušníka, jenž nebyl ve službě z předem nepředvídatelného a nahodilého důvodu.

37. V posuzované věci došlo k popsané situaci v těchto dnech:

17. 9. 2011 – bylo nepřítomno 28 příslušníků a služba přesčas byla nařízena 6 příslušníkům. Tohoto dne chybělo 7 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti a 3 příslušníci z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti, které umožňovaly nařídit jiným příslušníkům službu přesčas. Uvedeného dne tudíž bylo možné žalobci nařídit službu přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena.

30. 9. 2011 – bylo nepřítomno 34 příslušníků a služba přesčas byla nařízena 3 příslušníkům. Tohoto dne chybělo 5 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti a 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti, které umožňovaly nařídit jiným příslušníkům službu přesčas. Uvedeného dne tudíž bylo možné žalobci nařídit službu přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena.

38. Ve zbývajících dnech, v nichž byla žalobci nařízena služba přesčas, byl počet příslušníků, jimž byla nařízena služba přesčas vyšší než počet příslušníků, kteří nemohli daný den nastoupit do služby z důvodu, pro který je možno pro jejich zástup nařídit jinému příslušníkovi službu přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. V případě těchto vymezených dnů nebylo možné žalobci nařídit službu přesčas, která není ve smyslu ustanovení § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena, neboť nebyla splněna podmínka stanovená ustanovením § 54 odst. 1 téhož zákona, tj. že takový postup je nezbytný z důvodu důležitého zájmu služby. Jedná se o následující dny:

28. 2. 2011 – nepřítomno bylo 15 příslušníků, z toho 6 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti a 2 příslušníci z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídit jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 11 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídit.

20. 4. 2011 – nepřítomno bylo 37 příslušníků, z toho 8 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti, což je důvod nepřítomnosti umožňující nařídit jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 25 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídit.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

21. 4. 2011 – nepřítomno bylo 37 příslušníků, z toho 8 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti, což je důvod nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 12 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

15. 6. 2011 – nepřítomno bylo 34 příslušníků, z toho 5 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti, 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny a 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k lékařskému vyšetření, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 14 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

16. 6. 2011 – nepřítomno bylo 34 příslušníků, z toho 5 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti, 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny a 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k lékařskému vyšetření, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 8 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

27. 7. 2011 – nepřítomno bylo 30 příslušníků, z toho 3 příslušníci z důvodu pracovní neschopnosti a 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 7 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

25. 8. 2011 – nepřítomno bylo 34 příslušníků, z toho 4 příslušníci z důvodu pracovní neschopnosti, což je důvod nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 9 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

24. 10. 2011 – nepřítomno bylo 27 příslušníků, z toho 5 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti a 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 24 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

28. 10. 2011 – nepřítomno bylo 24 příslušníků, z toho 4 příslušníci z důvodu pracovní neschopnosti, což je důvod nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 17 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

22. 11. 2011 – nepřítomno bylo 30 příslušníků, z toho 4 příslušníci z důvodu pracovní neschopnosti a 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 8 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

25. 11. 2011 – nepřítomno bylo 39 příslušníků, z toho 7 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti, 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k návštěvě lékaře a 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba

přesčas nicméně byla nařízena 12 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

11. 12. 2011 – nepřítomno bylo 27 příslušníků, z toho 7 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti, což je důvod nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 16 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

26. 1. 2012 – nepřítomno bylo 23 příslušníků, z toho 7 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti a 3 příslušníci z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 22 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

18. 5. 2012 – nepřítomno bylo 35 příslušníků, z toho 3 příslušníci z důvodu pracovní neschopnosti a 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 7 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

22. 7. 2012 – nepřítomno bylo 28 příslušníků, z toho 3 příslušníci z důvodu pracovní neschopnosti, což je důvod nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 7 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

19. 9. 2012 – nepřítomno bylo 43 příslušníků, z toho 5 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti a 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 22 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

24. 9. 2012 – nepřítomno bylo 33 příslušníků, z toho 4 příslušníci z důvodu pracovní neschopnosti a 1 příslušník z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 22 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

9. 11. 2012 – nepřítomno bylo 26 příslušníků, z toho 3 příslušníci z důvodu pracovní neschopnosti a 2 příslušníci z důvodu poskytnutí pracovního volna k ošetřování člena rodiny, což jsou důvody nepřítomnosti umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas. Služba přesčas nicméně byla nařízena 8 příslušníkům, tedy v počtu vyšším, než je počet příslušníků, za něž bylo možné službu přesčas nařídít.

39. Ostatní důvody absencí v uvedených dnech nebyly soudem akceptovány za důvody umožňující nařídít jiným příslušníkům službu přesčas (viz shora).

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Z důvodů uvedených shora soud shledal žalobní námitku nesprávného právního posouzení věci důvodnou. Z toho důvodu postupoval podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

41. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 3 100 Kč, dvě paušální částky ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300 Kč a DPH. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobce, advokáta Mgr. Lukáše Kulhánka.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. srpna 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

